

Janko Krištof

predsednik Krščanske kulturne zveze

Ko sem decembra bil izvoljen za predsednika Krščanske kulturne zveze, sem na čelo mojega nagovora postavil zgodbo, ki sem jo slišal v Reziji in govori o ženi, ki je zaradi svoje marljivosti v vasi za vse ostale gospodinje prevzela skrb za čuvanje ognja čez noč. Ko pa se je postarala, je uvidela, da po njeni smrti v vasi nihče ne bo več znal čuvati ognja in se je odločila, da še pred tem vrne odgovornost za to gospodinjam. Tako preprosta zgodba iz davnine in iz drugega obrobja našega naroda tudi nam danes govori, kako zelo smo odgovorni za dediščino, ki smo jo prejeli in kako jo maramo gojiti, da jo bomo mogli posredovati naslednjim rodovom. V naši skupni skrbi se hočemo med seboj podpirati, da vsak lahko opravlja svojo vlogo na svoji ravni. Osnovno nalogo opravljajo družine, na društveni ravni se povezujemo in gojimo naše kulturno življenje, osrednje organizacije pa gradijo mostove, skrbijo za izobraževanje, gledajo na celoto in vnašajo pobude, ki so za naš vsestranski razvoj potrebne. Nihče ne more živeti in delati brez drugega. Kaj bodo društva brez zavednih družin in kaj bo krovna organizacija brez društev?

In obratno: Kako močno more vplivati društvena dejavnost na osebno in družinsko zavest in kako potrebna je dejavnost krovne organizacije za plodno delo naših društev?

Pri klavzuri novoizvoljenega odbora smo preverjali dejavnost naše osrednje kulturne organizacije in ugotovili, kako bogata je naša letna dejavnost. Da bi pa bolje ustrezali našemu poslanstvu, smo se v odboru razdelili v tri težiščne skupine: v glasbeno - pevsko, gledališko in jezikovno, izobraževalno, filmsko. Od te razdelitve si pričakujemo bolj zavestno spremstvo in podporo dela društev in posameznikov, ki se na teh področjih udeležujejo v prid naši narodni skupnosti na Koroškem. Da bi bil stik z našimi društvi čim bolj živ, smo se odločili, da bomo naslednje seje imeli po raznih krajih in se na večer srečali z zastopniki društev tega kraja in okolice. Tako želimo še bolj poudariti našo povezanost s kulturnimi dejavniki v naši deželi.

16. marca bo minulo 600 let od zadnjega ustoličevanja kneza na Gosposvetskem polju, ki se je skozi stoletja odvijalo v slovenščini. Koroški Slovenci ne moremo mimo praznovanja te obletnice. Ne obhajamo ukinitve, temveč njen dolgotrajni potek, ki je zgodovinsko izpričan in je izraz naše samobitnosti in jezikovne ter narodne zavesti. Tukaj živimo že dobrih 1.400 let in Koroška je naša domovina. Ta dežela je oblikovala našo kulturo in mi smo oblikovali to deželo z našo kulturo. To hočemo pod novimi pogoji in v spremenjenih razmerah delati še naprej. Na gosposvetskem polju, na kraju, od koder se je začela v našem narodu širiti krščanska misel, jeseni načrtujemo prireditev ob tej obletnici. Tudi tam bo proslavljeno to, kar nas je združilo na današnjem koncertu. Naša kultura je vse od pokristjanjevanja nerazdružljivo prepletena z vero v Boga Stvarnika, Boga Odrešenika in Boga Posvečevalca.

Koroška poje - Korošci in Korošice pojemo! Pojemo ob raznih družabnih priložnostih. Pojemo ob slovesnostih in – morda res že preredko – v našem vsakdanu. Pojemo tudi po naših cerkvah. Ponekod je cerkvena pesem ob delavnikih in nedeljah še bolj živa, kot posvetna pesem. Tudi naši zbori pripomorejo k temu, da ta pesem živi. So posvetni zbori, ki pojejo duhovno pesem, pa tudi cerkveni zbori, ki gojijo posvetno petje. Dragocenost in medsebojno povezanost obeh želimo z današnjim osrednjim koncertom postaviti v luč in se hkrati vsem zahvaliti, ki si prizadevajo za to, da bi tako bilo tudi v prihodnje.

Osebnost se mi zdi tudi zelo važna povezanost ljudskega prepevanja in zborovskega petja. Zato moramo zopet bolj zavestno skrbeti za to, da se bo po naših družinah prepevalo. Moje veselje do petja ni zraslo na odrih in pri pevskih vajah zborov, ki sem jim pripadal, temveč pri tabornih ognjih skavtov in ob veseli vaški družbi in družinski mizi. Tudi mladi rod bo te pesmi mogel sprejemati kot svoje, če bo nas odrasle doživljal in se ob nas zanje ogreval. Isto velja za duhovno, cerkveno petje. Po mnogih naših koroški cerkvah je ljudsko petje bolj živo, kot v marsikaterem kraju Štajerske, Kranjske in Primorske. Ljudje, ki pridejo kot gostje v naša bogoslužja kar strmijo nad lepoto štiriglasnega petja in celo ljudje, ki mrzijo našo govorico, nam priznavajo lepoto našega petja. To je naš veliki zaklad, ki smo ga dolžni skrbno varovati. Naj nam današnji koncert še bolj povzdigne veselje nad petjem v cerkvi in veselem omizju, ob raznih priložnostih in tako ustvari plodovito podlago za žlahtno zborovsko petje.

V tem smislu vam želim lep nedeljski popoldan – ponesite vzdušje današnjega srečanja na svoje domove ! Podprite nas v naših prizadevanjih, da bo Koroška še dolgo pela!